

## A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Illés Gabriella ügyvéd (7400 Kaposvár, Noszlopy Gáspár u. 10.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Farkas László ügyvéd (9022 Győr, Czuczor Gergely u. 15. fszt. 1.) által képviselt **I. rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) I. r., a dr. Roczkó Zita ügyvéd (1132 Budapest, Visegrádi u. 18/b. III/44.) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II. rendű alperes címe) II. r. és **III.rendű alperes neve** (III. rendű alpers címe) III. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 1.G.40.267/2006/42. számú ítélete ellen a felperes 47. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

### í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 285.000 (kettőszáznyolcvanötezer) forint, a II-III. r. alpereseknek együttesen 285.000 (kettőszáznyolcvanötezer) forint fellebbezési perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a b.-i 820/10.hrsz.-ú „beépítetlen terület” megnevezésű, 1 ha 5839 m<sup>2</sup> területű ingatlan az I. r. alperes tulajdonában állt. A Tolna Megyei Bíróság megállapította az I. r. alperes fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja 2004. december 30-a volt. A felszámoló 2005. július 9-ére kitűzött nyilvános árverés keretében 25.000.000 forint kikiáltási ár mellett megkísérelte értékesíteni a perbeli ingatlant, de érdeklődő hiányában az árverés eredménytelen maradt. Ugyanez történt 2005. augusztus 30-án és október 11-én. Ezt követően a felszámoló a Céglözlöny 2005. november 10-i számában nyilvános pályázati felhívást tett közzé az ingatlan

értékesítésre. Erre egy ajánlat érkezett, a II. r. és a III. r. alperes 3.000.000 forint vételárat ajánlott, melyet a felszámoló elfogadott. 2005. december 6-án sor került az adásvételi szerződés megkötésére, a II. r. és a III. r. alperes egymás között egyenlő arányban 3.000.000 forint vételár fejében megvásárolták a b.-i 820/10.hrsz.-ú ingatlant. A M. Körzeti Földhivatal a II. r. és a III. r. alperes tulajdonjogát bejegyezte. A földhivatal egyszerűsített határozatában a felperes javára bejegyzett jelzálogjogot is törölte.

A felszámoló a 2006. február 28-án kelt levelében tájékoztatta a felperest, aki a felszámolási eljárás során nyilvántartásba vett „B” kategóriás hitelezői igénnyel rendelkezett, hogy három sikertelen árverés után 3.000.000 forintért sikerült értékesíteni az ingatlant. Közölte, hogy az elszámolás szerint kb. 1.000.000 forint kifizetésére nyílik lehetőség a felperes részére.

A felperes keresetében a 2005. december 6-án kelt adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Polgármesteri Hivatal adó- és értékbizonyítványa szerint az ingatlan becsértéke 22.000.000 forint volt, maga a felszámoló is 25.000.000 forint kikiáltási áron kínálta az ingatlant. A felperes kérelmére a végrehajtási eljárásban beszerzett szakértői vélemény is 22.000.000 forintban állapította meg a piaci értéket. Mindezek alapján a II-III. rendű alperesek által fizetett 2.400.000 forint + ÁFA vételár feltűnően aránytalan. A jogügylet a Ptk. 201. § (2) bekezdésébe és az 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 49. § (1) bekezdésébe is ütközik. Erre tekintettel a felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a szerződést a határozathozatalig nyilvánítsa érvényessé, a vételárat 10.000.000 forint + ÁFA összegben állapítsa meg, másodlagosan az eredeti állapot helyreállítását kérte.

Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte. Véleménye szerint a felszámoló a Cstv. rendelkezéseit betartva, a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesítette az ingatlant. A felszámolási értékesítés megtámadására csak a Cstv. speciális rendelkezése a 49. § (5) és (6) bekezdése alapján van lehetőség 30 napos jogvesztő határidőn belül. Utalt arra is, hogy a felszámolási eljárásban kényszerértékesítés történik, így ennek speciális szempontjai sem hagyhatók figyelmen kívül. Az elérhető ár nem azonos a forgalmi értékkel. A felszámolási eljárás az egyedi végrehajtásokhoz képest a végrehajtás egyetemes formája, ezért arra a végrehajtásokkal foglalkozó általános szabályokat is alkalmazni kell.

A II. r. és a III. r. alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkoztak, hogy ajánlatukat jóhiszeműen, az ingatlan adottságait figyelembe véve tették meg. Előadták azt is, hogy a szerződés esetleges érvénytelenné nyilvánítása esetén az ingatlan vételárának kiegészítésére nem képesek, az ingatlant a pályázati ajánlatukban meghatározott összegnél magasabb áron nem vásárolták volna meg.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Rámutatott arra, hogy a Ptk. 235. § (2) bekezdése szerint a szerződés megtámadására a sérelmet szenvedett fél és az jogosult, akinek a megtámadáshoz törvényes érdeke fűződik. A felperesnek, mint

„B” kategóriás követeléssel rendelkező hitelezőnek nyilvánvalóan törvényes érdeke fűződött ahhoz, hogy milyen vételár mellett történik az értékesítés, így a keresetösségi joga fennáll. Hivatkozott az elsőfokú bíróság a Pécsi Ítélőtábla BDT.2004. évi 7-8. számában megjelent 3/2004.(VI.4.) Kollégiumi véleményére, amely szerint a Cstv. 49. § (5) bekezdése - az abban foglalt korlátozások - csak az értékesítés formáira és a közjegyző igénybe vételére vonatkozó rendelkezések megsértésére alapított kereseti kérelem feltételeire tartalmaz speciális szabályt. Emellett illetőleg e helyett azonban az érdekelt fél az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti egyéb igényét a Ptk.-ban meghatározott jogcímeket, és az ott szabályozott határidőben is érvényesítheti. A Legfelsőbb Bíróság a PK. 267. számú állásfoglalásában kimondta, hogy a szerződésnek a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnően nagy értékkülönbségére alapított megtámadása esetében annak megállapításához, hogy az értékkülönbség feltűnően nagy-e, a bíróságnak vizsgálnia kell a szerződéskötés körülményeit, a szerződés egész tartalmát, a forgalmi és értékviszonyokat, az ügylet jellegéből fakadó sajátosságokat, a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás meghatározásának módját.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jelen ügyben különösen az ügylet jellegéből fakadó sajátosságoknak van jelentősége. A perben kirendelt igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő véleménye szerint a perbeli ingatlan forgalmi értéke a vétel idején 22.175.000 forint volt. A felszámolói értékesítésre a Cstv. 49. § (1) bekezdése speciális rendelkezéseket tartalmaz. Az adós vagyontárgyait a felszámoló nyilvánosan értékesíti a forgalomban elérhető legmagasabb áron. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felszámolói pályáztatás eredményeként létrejött adásvételi szerződés akkor támadható meg alappal a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás közötti értékaránytalanság miatt, ha a felszámoló az adós nevében a felszámolási vagyont a forgalomban elérhető legmagasabb árnál alacsonyabb összegért értékesíti. A felszámoló háromszor kísérelte meg árverésen eladni az ingatlant, de egyik esetben sem volt érdeklődő. Az ezt követő pályázatra is mindössze egy érvényes pályázatot terjesztettek elő. A felperes nem tudta még csak valószínűsíteni sem, hogy a perbeli ingatlant magasabb áron lehetett volna értékesíteni. Az előzetes értékbecslések és a perben beszerzett szakértői vélemény érték meghatározása nem jelenti egyben az értékesítés lehetőségét is az adott időpontban a megjelölt értéken. Az értékesítés lehetőségét a kereslet-kínálat viszonyai határozzák meg. A felperes vagy bármelyik hitelező is benyújthatott volna pályázatot, ezt azonban egyikük sem tette meg. Az értékesítés négyszeri megkísérlése során beérkezett egyetlen ajánlat a kereslet elenyésző voltát igazolja.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a keresetnek adjon helyt. Álláspontja szerint nincs olyan jogszabályhely, amely azt mondja ki, hogy az adásvételi szerződés akkor támadható meg alappal, ha a felszámoló az adós nevében a felszámolási vagyont a forgalomban elérhető legmagasabb árnál alacsonyabb összegért értékesíti. A Cstv. 49. § (1) bekezdése a feltűnő értékaránytalanságot nem tartalmazza, a Ptk. szerinti érvénytelenségi okot a Cstv.

rendelkezéseivel nem lehet összemosni. A felszámoló a pályázatot a Cstv. 49/A. § (4) bekezdése alapján megfelelő ajánlat hiányában eredménytelennek nyilváníthatja, és új pályázatot írhat ki. A törvény tehát megfelelő ajánlatot kíván a pályázat eredményességéhez. A jogszabály nem rendelkezik arról, hogy mi a megfelelő ajánlat, vagy a forgalomban elérhető legmagasabb ár. A jogszabály az elérhető legmagasabb árról rendelkezik, nem pedig az elért legmagasabb árról. Nem fogadható el, hogy az elért ár az elérhetővel egyenlő, még akkor sem, ha elfogadjuk azt, hogy a felszámolási kényszerértékesítésnek van vételárat csökkentő hatása.

A felperes álláspontja szerint nem lehet a Legfelsőbb Bíróság PK. 267. számú kollégiumi állásfoglalásában megjelölt vizsgálandó szempontok közül egyet kiragadni, és a többi szempontot figyelmen kívül hagyni. Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy mi az ügylet jellegéből folyó sajátosság, aminek jelentőséget tulajdonított, a többi vizsgálandó szemponttal, pl. a forgalmi értékviszonyokkal szemben. A bírói gyakorlat a forgalmi értékhez képest 40-50 %-os értékkülönbséget feltűnően nagyinak tekint. A perbeli ingatlan 2.400.000 forint + ÁFA vételáron kelt el. Ez a vételár a szakértői vélemény szerinti 22.175.000 forintos bruttó értékhez képest megközelítőleg 85 %-os értékkülönböt mutat.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az I. r. alperes a felperes igényérvényesítési késedelmével kapcsolatos ítéleti indokolást fellebbezéssel nem támadta meg, ezért a fellebbezési ellenkérelmében erre történt ismételt hivatkozást a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

Vizsgálni kellett viszont a másodfokú bíróságnak a felperes perbeli legitimációjával kapcsolatos álláspont helyességét, mert ennek hiányát a bíróságnak hivatalból a felek hivatkozásaitól függetlenül figyelembe kell venni. E vizsgálat eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a felperes keresetösségi joga fennáll, az elsőfokú bíróság álláspontja helyes. A keresetösségi jog vagy perbeli legitimáció anyagi jogi kérdés, azt jelenti, hogy a felperest megilleti-e a keresettel érvényesített jog. Ezt jogszabályi felhatalmazás, jogviszony vagy érdekelttség alapíthatja meg. Az adott esetben a felperes perbeli legitimációját is az dönti el, hogy jogszabály, jogviszony vagy érdekelttség alapján megilleti-e őt az alperesek között létrejött adásvételi szerződés megtámadásának joga. Ebben a körben a Cstv. speciális rendelkezései hiányában a Ptk. alkalmazandó. A Ptk. 235. § (2) bekezdése nevezi meg a szerződés megtámadására jogosultakat: megtámadásra a sérelmet szenvedett fél és az jogosult, akinek a megtámadáshoz törvényes érdeke fűződik. A megtámadás lehetőségét a törvény e meghatározott keretben a feleken kívül álló személy részére is biztosítja. A felek szerződési szabadságának védelme azonban azt igényli, hogy a szerződés érvénytelené válását is eredményező megtámadásra a szerződő feleken kívül álló harmadik személy jogát csak akkor lehet elismerni, ha érdeke más

- a szerződés érvényességét nem érintő - polgári jogi eszközzel nem védhető meg (EBH.2003/850. számú határozat).

Ez utóbbi polgári jogi eszköz a Ptk. 203.§ szerinti, a szerződés hatálytalanságának megállapítása iránti kereset előterjesztése lehetne. Erre azonban az adott esetben nincs lehetőség, mert a felszámoló értékesítési tevékenysége eredményeként megkötött adásvételi szerződés hitelezővel szembeni hatálytalanságának megállapítása iránti perindítás lehetőségét a Cstv. speciális szabályai kizárják, e speciális rendelkezések kizárják az ilyen szerződés fedezetelvonó jellegének megállapíthatóságát. Mivel e jogszabály előírja az értékesítés szükségességét (Cstv. 48.§ (1) bekezdés), ez az értékesítési kényszer a fedezetelvonó célzatot, az értékesítés módjára, formájára vonatkozó jogszabályi előírások (Cstv. 49.§.) pedig az alább részletesen kifejtendőkhöz szerint azt zárják ki, hogy e rendelkezések betartásával megkötött szerződések fedezetelvonást, a kielégítési alap elvonását eredményezzék. A felszámoló pedig a Cstv 49.§ szerint járt el.

Mindezekből következően helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a keresetet érdemben bírálta el, a keresetet elutasító döntés pedig az alábbi indokokra tekintettel megalapozott:

A gazdálkodó szervezetek vagyoni viszonyait szabályozó alapvető törvény a Polgári Törvénykönyv (Ptk.). A gazdálkodó szervezetek vagyoni viszonyait szabályozó más jogszabályokat a törvény 1.§ (1) bekezdése szerint - ha eltérően nem rendelkeznek - e törvénnyel összhangban, e törvény rendelkezéseire figyelemmel kell értelmezni. A gazdálkodó szervezetek vagyoni viszonyait szabályozó más jogszabályok egyike az 1991.évi XLIX. törvény (Cstv.), amely részben eljárási szabályokat, részben a törvény hatálya alá tartozó adós és hitelezők vagyoni viszonyait érintő sajátos, speciális anyagi jogi rendelkezéseket is tartalmaz. A Ptk. 1.§ (1) bekezdés idézett szabálya folytán a Cstv. Ptk-tól eltérő anyagi jogi rendelkezései tekintetében tehát a Cstv. rendelkezése irányadó, eltérő rendelkezés hiányában viszont a Cstv. anyagi jogi rendelkezéseit a Ptk-val összhangban, a Ptk. rendelkezéseire figyelemmel kell értelmezni.

Ebből a szempontból vizsgálva a Cstv. rendelkezéseit az állapítható meg, hogy az adós vagyontárgyai értékesítése során megkötött szerződés feltűnő értékaránytalanság címén való megtámadását kizáró, a Ptk-tól eltérő rendelkezést a Cstv. nem tartalmaz. Ezért a Cstv. anyagi jogi rendelkezéseit a Ptk.-val összhangban, a Ptk. rendelkezéseire figyelemmel értelmezve kell és lehet eldönteni azt, hogy a felszámoló Cstv. 49.§ szerinti értékesítési tevékenysége körében megkötött szerződés a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás feltűnő értékaránytalansága címén megtámadható-e a hitelező részéről, és ha igen, milyen előfeltételek fennállása mellett.

A felszámoló által az adós vagyonának értékesítése során megkötött szerződések Cstv. 49.§ (5) bekezdés, illetőleg (6) bekezdés szerinti megtámadásának lehetősége az érdekeltnek jogait a Ptk-hoz képest nem szűkítik, hanem

többletjogosultságot biztosítanak, azzal, hogy olyan megtámadási okot konstruálnak, amely alapján a Ptk. szerint megtámadásnak nincs helye (Pécsi Ítéltábla 3/2004. (VI. 4.) Kollégiumi ajánlás). Az ilyen értékesítés nem minősül a Ptk. 120.§ szerint hatósági árverésnek, ezért az értékesítés folytán megkötött szerződésekre a Ptk. szabályai - így a szerződés érvénytelensége, megtámadása - alkalmazható és alkalmazandó. Az I. rendű alperes ezzel ellentétben, a feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadás lehetőségét ez okból kizáró álláspontja tehát téves.

A nyilvános értékesítés eredményeként létrejött szerződések kapcsán azonban a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás meghatározása körében a Cstv. a Ptk.-tól eltérő szabályt tartalmaz annak kimondásával, hogy a 49.§ (1) bekezdés értelmében az adós vagyontárgyait a forgalomban elérhető legmagasabb áron rendeli értékesíteni, továbbá azzal, hogy előírja a nyilvános értékesítés követelményét és meghatározza az értékesítés formáit is. Azt, hogy e Cstv. szerinti szabály a Ptk. rendelkezésétől eltér, a következők miatt állapítható meg:

A Ptk. 201.§ (1) bekezdésében megfogalmazott egyenértékűség elvéből következően a Ptk. 201.§ (2) bekezdése értelmében a szerződést a sérelmet szenvedő fél megtámadhatja, ha a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás között - anélkül, hogy az egyik felet az ajándékozás szándéka vezetné - a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az értékkülönbség. Azt, hogy a szolgáltatás, illetőleg az ellenszolgáltatás egyenértékűsége milyen feltételek esetén áll fenn, a kettő között mikor van értékarányosság, illetőleg hogy az értékkülönbség mikor feltűnően nagy, a Ptk. tételes rendelkezéssel nem határozza meg. A bírói gyakorlat az értékkülönbözettel összefüggésben a PK. 267. számú kollégiumi állásfoglalást alkalmazza, mely szerint vizsgálni kell a szerződéskötés körülményeit, a szerződés egész tartalmát, a forgalmi értékviszonyokat, az ügylet jellegéből fakadó sajátosságokat, a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás meghatározásának módját, döntő azonban a forgalmi érték. A forgalmi értékviszonyokból kiindulva - de a felsorolt egyéb körülményeket is mérlegelve - kell és lehet tehát dönteni a szolgáltatás értékéről, és eldönteni azt, hogy ehhez képest az ellenszolgáltatás értékarányos-e, illetőleg, hogy az értékkülönbözet feltűnően aránytalan-e.

A Ptk. fenti általános, az egyenértékűség követelményét kimondó, de a szolgáltatás, illetőleg az ellenszolgáltatás értéke fogalmát tételesen meg nem határozó szabályozásával szemben a Csődtörvény 49.§ (1) bekezdése a felszámoló értékesítése során megkötött adásvételi szerződések tekintetében a szolgáltatás - az értékesített vagyontárgy - értékét és az értékarányosság fogalmát a másodfokú bíróság álláspontja szerint tételesen meghatározza. A forgalomban elérhető legmagasabb vételár követelménye ugyanis azt jelenti, hogy ez az érték egyben a szolgáltatás, az értékesített vagyontárgy értéke is, és a Cstv. rendelkezéseiből következően vélelem szól amellett, hogy az ennek megfelelő vételár, az ellenszolgáltatás e szolgáltatással értékarányos.

A forgalomban elérhető legmagasabb vételár a Cstv. e speciális rendelkezésére tekintettel a vagyontárgy piaci forgalmi értékével nem azonos, és a Cstv. további speciális rendelkezései folytán annak tartalmát nem a PK. 267. számú állásfoglalásban kifejtett szempontok határozzák meg. A forgalomban elérhető legmagasabb vételár fogalmát illetően ugyanis további rendelkezések is vannak a Cstv.-ben. A 49.§ (1) bekezdése előírja a nyilvános értékesítés követelményét, és meghatározza a nyilvános értékesítés formáit is, ami a pályázat vagy az árverés, illetőleg a jogszabályban meghatározott feltételek esetén az értékesítés egyéb, nyilvános formája. Miután pedig a felszámoló értékesítési tevékenységére e jogszabályi rendelkezések kötelezőek, megállapítható, hogy a forgalomban elérhető legmagasabb ár - mint az értékesített vagyontárgy értéke - az az ár, ami a törvény által előírt nyilvános értékesítési formák alkalmazása mellett elérhető legmagasabb ár. Ha tehát a felszámoló a vagyontárgyat a törvényben foglalt értékesítési formákra vonatkozó rendelkezéseknek eleget téve - azokat betartva - értékesíti, vélelem szól amellett, hogy az ennek keretében elért vételár a forgalomban elérhető legmagasabb árnak felel meg, ami viszont az előzőekben már kifejtettek szerint megfelel a vagyontárgy értékének, vagyis a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás ebben az esetben egymással értékarányban áll. Ezért az ilyen értékesítés eredményeként megkötött adásvételi szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadása ezekben az esetekben akkor lehet eredményes, ha megdől az értékarányosság fennállása mellett szóló törvényi vélelem, a szerződést megtámadó személy bizonyítja, hogy a nyilvános és szabályos értékesítés mellett elért vételárnál a szerződéskötés időpontjában - tehát ugyanakkor - nyilvános és szabályos értékesítés mellett, az elért vételárnál lényegesen magasabb vételár lett volna elérhető, például a nyilvános értékesítés másik formájának alkalmazásával.

A felperes az értékesítés szabályosságát, a felszámoló eljárásának jogszerűségét nem vonta kétségbe, az adott nyilvános értékesítési forma, a pályázat alkalmazásával elért vételár a forgalomban elérhető legmagasabb vételárnak felel meg, amit a Cstv. speciális rendelkezéséből következően azonosnak kell tekinteni az értékesített vagyontárgy értékével (különös figyelemmel a három eredménytelen árverési kísérletre), vagyis a perbeli szerződés feltűnő értékaránytalanság jogcímére alapított megtámadása nem megalapozott, értékaránytalanság nem áll fenn.

Nem osztja a másodfokú bíróság a felperes azon álláspontját, hogy a fenti jogértelmezés teret nyitna a visszaéléseknek, elsősorban azért nem, mert a kifejtett indokokból következően nem tekinthető eleve azonosnak a forgalomban elérhető legmagasabb ár a forgalomban elért árral, másrészt azért sem, mert a felszámoló széleskörű mérlegelési, döntési jogosultságából adódóan jogosult és köteles eljárni, és így jogosult a pályázati értékesítés keretében kapott ajánlat megfelelőségéről és annak elfogadásáról dönteni. Dönthet úgy is, hogy az ajánlat nem megfelelő, és ha az adós vagyontárgyának értékesítése megfelelő ajánlat hiányában sikertelen, végső soron javasolhatja a Cstv. 56.§ (2) bekezdés alapján az értékesítetlen vagyontárgyak hitelezők közötti felosztását is. Ezen döntések során a hitelezők érdekeit szem előtt tartva az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni, e kötelezettség megszegésével okozott kárért pedig a Cstv. 54.§

szerint a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel. A visszaélésszerű magatartásnak tehát jogszabályi korlátja van. A jelen per tárgya azonban nem az I. rendű alperes felszámolója döntésének megfélelősége, illetőleg kártérítési felelőssége volt, így ezt a kérdést a bíróság nem vizsgálhatta.

A fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított (általános forgalmi adót is tartalmazó) ügyvédi munkadíj megfizetésére.

P é c s, 2008. április 2.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró